

ЖИТНО ЗЕРНО

СЪДЪРЖАНИЕ:

* * *	Опорни точки на живота. Животъ и потокъ на любовта.
G. N.	Новитъ човѣци.
Боянъ Боевъ	Свободно възпитание.
E.	Религиозната мисль и духовниятъ животъ — най-важнитъ фактори въ живота днесъ и утре.
Д-ръ Ил. Стр.	Вѣра въ живота.
Вл. Пашовъ	Пътътъ къмъ истинското знание.
П. М-въ	Новитъ открития на Пиобъ върху Нострадаму-совата проблема.
Любомили	Въ свѣтлината на Учителя.
Д. Антонова	Ябълковата семка.
S.	Дветъ сълзи.
Благата Милва	Малкитъ радости.
Б. К. Б.	Свѣтътъ на Азраилъ.
Д-ръ Ст. Джаковъ	Небе.
Отзиви, вести и книгописъ	
Du Maître	La Reconnaissance.

S O M M A I R E

* * *	Points d'appui de la vie. Vie et impulsion de l'Amour.
G. N.	Les hommes nouveaux.
B. Boëv	Education libre.
E.	La pensée religieuse et la vie spirituelle — les facteurs les plus importants dans la vie aujourd'hui et demain.
Dr. Il. Str.	Foi dans la vie.
VI. Pachoff	Le chemin vers la vraie connaissance
P. M-v	Les nouvelles découvertes de Piobbe sur le problème de Nostradamus.
Lubomili	Dans la lumière du Maître.
D. Antonova	La graine de la pomme.
S.	Les deux larmes.
Blagata Milva	Les petites joies.
B. K. B.	Le monde d'Azaïl.
Dr. St. Djakov	Le ciel.
Echos, nouvelles et livres nouveaux.	
Du Maître	La Reconnaissance.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XVII.

Бр. 3

Опорни точки на живота Животът и потикът на Любовта

Животът, който не е озарен от любовта, остава завинаги в тъмнина. Когато споровете и недоразуменията престанат, тогава ще дойде любовта. Затова се казва, че любовта иде последна. А ако искате да се ползвате от условията на живота, стремете се към любовта, която всичко озарява и повдига.

Най-силният потик в живота е потикът на любовта. Той внася светлина в човешкия ум, топлина в човешкото сърце и сила в човешката душа. Когато потикът на любовта действа в човъка, тогава се строят всички велики и красиви неща. Дайте винаги първо място на любовта. Пред любовта всъщност спорът отстъпва. А истинската любов се познава по това, че тя носи живота и светлина. За да продължи човък живота си, трябва да живее в любовта. Щом любовта напусне човъка, животът му се прекратява. Пазете любовта в себе си, да не изпаднете в противоречията на живота, да не изгубите своя вътрешен мир и доволство.

Едно от големите заблуждения на човъка седи в това, че той търси любовта на специфично място и при специфични условия. А в действителност, любовта е навсякъде. Няма място в света, дето любовта да не присъства. Няма същество в света, което любовта да не е посетила. Любовта е навсякъде и във всичко.

Още една грешка допускат хората. Те постоянно се оплакват и казват, че любовта не ги е посетила. Причината за това е в тях самите. Те очакват любовта да ги посети, да им дойде на гости. А те не знаят, че любовта е дошла отдавна в света и който я търси, сам трябва да отиде при нея. Ако мисли другояче, човък си създава противоречия. Да очаква човък любовта да му дойде на гости, това е все едно да очаква слънцето да го посети. Нека да стане рано и го посрещне. Отворете прозорците си и слънцето ще ви озари.

В малките неща се крият потците на любовта. Любовта се проявява в малките работи, тя се крие зад малките неща. Малката ръчица е проява на голем извор. В малките прояви на любовта се крие такава сила, каквато и в големите. За предпочитане е водата на извора да изтича по малко и постоянно. Изтече ли наведнъж, изворотът пресъхва.

Хората искатъ да видятъ голѣмитъ прояви на любовта. А то е невъзможно. Любовта се проявява навсѣкжде по малко. Който има очи да вижда, ще обхване всичкитъ малки прояви на любовта въ едно и ще има предъ себе си проявитъ на великата любовъ. Тя се проявява въ всички сѣщества едновременно. Съберете всички нейни прояви на едно мѣсто, за да си съставите ясна представа за любовта. Проявитъ на любовта въ частитъ сж прояви на Цѣлото.

Помнете: Любовта на Бога е еднаква къмъ всички сѣщества, съвършени или несъвършени. Любовта на Бога е вѣчна и неизмѣнна, тя е при това специфична къмъ всѣко сѣщество, така че да може да я възприеме и разбере. Интъкъ, любовта е единна и недѣлима. Любовта на всѣки човѣкъ, на всѣко живо сѣщество е и твоя любовъ.

Докато се противи човѣкъ на любовта, на Бога, той е изложенъ на противоречия и страдания. Това противопоставяне на любовта носи всичкитъ злини, недоразумения, противоречия въ живота и война между хората. Животътъ на безлюбието създава тѣзи нѣща. Въ живота на хармонията и на любовта тѣзи нѣща сж изключени и невъзможни. Само любовта дава изобилие, премахва раздоритъ и войнитъ и разрешава всички противоречия. Любовта е неизчерпаемъ изворъ на сили и блага.

Любовта сѣществувa въ свѣта и тя се движи около насъ и ни обикаля отъ всѣкжде. Тя ни пази, както земята пази посѣтитъ въ нея семена презъ зимата. Никой не може да излѣзе извънъ орбитата на любовта. Тя създава доброто въ нашия животъ. Тя освѣтява справедливостта, тя крепи разумността. Това сж потицитъ и опорнитъ точки на любовта.

Животъ, съ опорна точка на доброто; животъ, съ опорна точка на справедливостта; животъ, съ опорна точка на разумността, това е животътъ на любовта.

x * x

G. N.

Новитѣ човѣци

Да се вгледаме въ нашето време и да потънемъ мълчаливо въ неговата атмосфера, за да почувствуваме неговата сжщина — едновременно трагична, наситена съ страдания и величава, пълна съ дрѣмещи сили, които се готвятъ да лумнатъ изъ свѣтовното сърдце.

Хората въ нашето време страдатъ, и ние страдаме, защото сме приспали сърдцата си и сме заключили въ желѣзна броня онова, което трѣбва да се покаже навънъ, а се кичимъ само съ жалкитѣ дрипи на катадневната си безпомощностъ, съ дрипитѣ на вехтия, умиращъ въхтозаветенъ човѣкъ.

Свѣтътъ презъ времето на нашето столѣтие е жаденъ за пастиръ, който да го отведе на спокойната обетована земя, кждето всички въпроси лесно се разрешаватъ. Но пастиръ и водачъ ние ичаме въ самитѣ насъ, и напраздно човѣчеството ще търси да ги срещне като живи човѣци, защото никога вече не ще се роди единъ Христосъ, Който следъ като донесе най-голѣмия даръ отъ безпредѣлното царство на духа, да бжде разпнатъ отъ насъ на нѣкаква нова Голгота. Ние сме сами планъ и водачъ. Ако можехме да се вслушаме въ вътрешния гласъ на духа у насъ, ако знаехме, колко върю ни води тоя тихъ зовъ, ние бихме трѣгнали по пътя на възраждането, който разкрива широки хоризонти и кждето се вижда, че отдѣлното и цѣлото сж Едно.

Кой отъ насъ въ предѣлитѣ на своя краткъ животъ не е помечтавалъ за едно ново човѣчество? Малцина ли сж тия, които сж давали формули за щастие, като всѣки си е мислилъ, че той дава най-доброто, съ което ще сж прогони човѣшката несрѣта. Но все пакъ, надъ всичкото казано се възпроя най-голѣмиятъ врагъ на човѣка — нашето лично несъвършенство, нашата жестокостъ и егоизъмъ. Ако обходимъ всички кжтчета на личния и на международния животъ, не можемъ да не се убедимъ въ това, че злото все пакъ е нѣкъде вътрѣ въ човѣка, въ нашитѣ склонности, въ нашата собствена природа.

На пръвъ погледъ такъвъ единъ изводъ би билъ равнозначенъ съ отчаяние и бездействие, — човѣкъ би помислилъ, че всѣки починъ отъ страна на човѣка ще остане безсмисленъ замахъ на беззащитна мушица срещу гигантъ, на всѣки би му хрумнало, че каквото и да направимъ, за да промѣнимъ своята природа, дѣлото ни остава безрезультатно. Никой не би могълъ да стори нищо срѣщу онова, което повелява природата на човѣка, въ мрачнитѣ глбини на която мѣтчаливо и съ искреши очи дебне егоизмътъ.

Но тъкмо тукъ ние искаме да застанемъ на едно по-ново становище. Безъ да отричаме грамадната, понѣкога непобедима стихия на нашето биологично наследство, безъ да се противопоставяме на истината, че вроденото отъ природата у човѣка съставлява единъ огроменъ арсеналъ отъ потенциални възможности, които понѣкога ще изплуватъ на повърхността, като дѣла, ние искаме да посочимъ и върху лжечарната свѣтлина на единъ двуостъръ мечъ, който се намира на разположение на човѣшкия духъ. Ако се намѣри човѣкъ, който би дрѣзналъ да пресегне и да хване тоя мечъ въ ржката си, той може да направи

нѣщо, което би почудило свѣта. Макаръ и следъ тежка изтощителна борба, следъ много победи и поражения, следъ много кървави рани, природата може да се подчини на тоя размахъ на духа, за да стане той господаръ на живота и водачъ въ пѣтя. Нѣкои си мислятъ, че тая борба е придружена съ шумъ, съ външни ефекти и съ видимъ героизъмъ. Не, тя става вътре дълбоко въ насъ, въ единъ свѣтъ непространственъ за нашата триизмѣрна представа, но широкъ и необятенъ за мѣрката на духа.

На това мѣсто трѣбва да изтъкнемъ и едно сжщественно обстоятелство, което отличава нашето гледище отъ конвенционалното гледище за свѣта. То е, че ние върваме въ духовното развитие на човѣка като на единъ законъ, толкова сжщественъ и могъщъ, колкото сж могъщи законитѣ на неорганичната и органичната природа. Поради тоя законъ, чиято валидностъ е толкова очебийна, ние смѣтаме, че е време човѣцитѣ да промѣнятъ своето основно отношение къмъ живота, за да заживѣятъ въ новата ера на свободата, която ще бжде по-достойна за нашето призвание като човѣшки сжщества.

Може да се види смѣла и невѣроятна мисълта, която изказваме тукъ, но намъ се струва, че е крайно време всички хора и народи по земята да въздигнатъ нови кумири. Тия кумири трѣбва да се въздигнатъ до степенъ на духовни ценности, до значението на религия или потрѣбностъ, безъ която да бжде трудно да се живѣе, както сега е трудно на хората да живѣятъ безъ нѣкои свои фетиши. Ще трѣбва да се намѣри ось, около която да загравитира животътъ на планетата, която ось да бжде началото на новъ градежъ съ планетаренъ масщабъ.

Земята е създадена като училище на човѣка. Ако ние гледаме войната, която водятъ мравкитѣ при завладяването на единъ мравунякъ отъ другъ, ние се очудваме на героизма и готовността да се умре за единъ инстинктъ, но дълбоко въ себе си ние знаемъ, че това е една безсмислена борба, тъй като жертвитѣ на еднитѣ и другитѣ мравки не рентиратъ малката придобивка, която може да бжде реализирана за тѣхъ по хиляди други пѣтища. (Като давамъ тоя примѣръ, хрумва ми на ума, че има философи и учители, които черпятъ поука за човѣшкитѣ общества отъ мравкитѣ или кои да е други животни, като че човѣкътъ — вѣнецъ на творението, трѣбва да черпи поуки за своя моралъ отъ животинското царство.)

Земята е едно богато кълбо, което може да даде благоденствие на едно човѣчество най-малко два пѣти по-голѣмо отъ сегашнитѣ два милиярда хора и да носи на своитѣ корави плещи една култура и цивилизация, която да бжде награда за трудния нанагоренъ пѣтъ на човѣка отъ мрачния праначаленъ допотопенъ стадий до наши дни. Затова ще заключимъ:

На човѣчеството, което се намира въ криза, не сж потрѣбни автомати, а мислещи сжщества, съ ясенъ погледъ за целитѣ на своя и цѣлокупния животъ. На това човѣчество сж необходими смѣли личности, които да премахнатъ игото на условноститѣ, да отхвърлятъ методитѣ на животинската си природа и да издигнатъ своя личенъ животъ до висинитѣ на универсалната божествена душа.

Б. Боевъ

Свободно възпитание

Тръбва да имаме довърше в силитѣ, скрити у детето. Тѣ сѣ божествени. Тръбва да създадемъ всички благоприятни условия за тѣхната проява. Отъ това следва, че не трѣбва да насилваме детската природа. Тръбва да я оставимъ свободно да се прояви нейната дълбока сѣщина. Отъ тамъ и следствието: свободно възпитание. Значи свободното възпитание се явява като следствие отъ довършето въ доброто, божественото, скрито въ детското естество.

Щомъ се дадатъ благоприятни условия за проява на доброто, заложено у детето, то има силата да надделѣе и преобрази неговитѣ нисши, отрицателни предразположения, склонности и навици.

Подъ свободно възпитание най-първо се разбира следното: Образованието да бжде въ съгласие съ детската природа. Даже и ако обучението и възпитанието е външно свободно, но ако е въ дисхармония съ детската природа, това е вече насилие върху детето. Въ това отношение образователтъ може да се сравни съ градинаря. Учителтъ казва: „Човѣкъ има доброто въ себе си, само че трѣбва да го извикаме да се прояви. Въ това е възпитанието. Напримѣръ, когато посадимъ едно растение, нѣма какво да го учимъ, какъ да расте. То почва да пуца нагоре стѣбло и надолу корени. Можемъ да му направимъ нѣкои услуги: да го пазимъ отъ гжсеници, да го поливаме и пр. При възпитанието детето има идея за доброто и злото. Че трѣбва да се прави добро, и това знае. Достатъчно е да се насочва“.

Учителтъ казва: „Има ли нужда да се урежда животътъ, който минава презъ човѣка? Всички мислятъ, че има нужда. Какво ще уреждате единъ животъ, който е излѣзълъ отъ Великото Разумно Начало? Оставете го свободно да се прояви. А ние ограничаваме този животъ, и тогава идатъ страданията“. Ролята на учителя е само въ подпомагане на детето, то да прояви Божествения животъ, който минава презъ него; трѣбва да отстрани само всички препятствия, които могатъ да го ограничатъ. Той трѣбва винаги да изхожда отъ съзнанието за божествеността на вътрешната сѣщина на човѣшкия духъ. Учителтъ казва: „Азъ считамъ едно дете толкова културно, колкото е баща му, само че не е проявено. Ябълковата семка може да бжде цѣло дърво. Едно дете ще стане това, което съдържа въ себе си“.

Друго нѣщо, което се включва въ свободното възпитание, е: Да не се пренебрегватъ сегашнитѣ нужди на детето за смѣтка на нѣкои бждещи нужди, защото ако се прави това, пренебрегва се и се жертвува детството. А ако се задоволятъ сегашнитѣ му нужди и му се дадатъ условия то да живѣе пѣленъ животъ въ настоящето, то съ това се създаватъ условия за задоволяване и на бждещитѣ му нужди. За да се спазва това правило, трѣбва да се знаятъ детскитѣ нужди презъ всѣки периодъ. А това е невъзможно безъ знанието на тритѣ периода.

Работата на учителя не е да заповѣдва, а да слугува. Учителтъ пояснява това съ следнитѣ думи: „Азъ не мога и не искамъ да

ви заповѣдвамъ. Защото хората сж Господни. Нѣмамъ право на това. Имамъ право да бжда господарь само на своитѣ мисли и желанія; на тѣхъ мога да заповѣдвамъ. Но на всичко, което е извънъ мене, трѣбва да слугувамъ. Така и вие трѣбва да правите“. „Учительтъ не ще каже: Да идемъ на разходка“, но ще каже: Искамъ да ида на разходка. Искате ли да дойдете съ мене?“ „Всѣки, който мисли, че насилието ще оправи работитѣ, влиза въ животинското царство“. „Ние, като се бъркаме въ работитѣ на природата, изопачаваме живота. Тѣкмо започваме да се развиваме споредъ методитѣ на природата, дойде педагогътъ и започне да действа споредъ своитѣ правила и методи. Нѣщата въ свѣта, въ живата природа сж организирани. Нѣма какъво да ги възпитаваме. Трѣбва само да ги подпомагаме“.

Въ свободното възпитание влиза и следното: Материалътъ, който детето ще учи, да не му се натрапва отвънъ. Въ противенъ случай то не е свободно, не твори. У детето по естественъ начинъ ще възникватъ въпроси за разрешаване, нужди, които трѣбва да задоволи, любовни потици да направи нѣщо и пр. И тогава тия вътрешни потици ще го подбудятъ да учи, да изследва, да търси отговори, да работи. Това е важенъ елементъ на свободното възпитание. Какъ може да стане това, ще видимъ по-нататкъ.

Само при такъво свободно възпитание ученикътъ проявява творчество. Само когато подбудата за учене и работа иде отъ самото дете, то твори. Целта на училището е да създава хора — творци на нови културни ценности. Само когато детето твори въ училище, ще твори и въ живота.

Нѣкой би могълъ да направи следното възражение противъ свободното възпитание: „Ако не упражняваме ни най-малко насилие върху ученика, ни най-малко наказание, заплашване, ако не събудимъ у него страхъ, нѣма ли опасностъ да се развие той въ крива посока, да го изпуснемъ? Ако се премахне принудението отъ училището, тогава нѣма ли да бжде учительтъ безсилентъ, когато ученикътъ почва да се развива въ крива посока? Ако се премахне наказанието и насилието въ училището, нѣма ли да се даде свободенъ ходъ да се развие у ученика нисшето, нѣма ли опасностъ да се проявятъ неговитѣ долни навици и склонности?“

Винаги трѣбва да помнимъ, че свободата като образователна срѣда е възможна само при събуждане висшия душевенъ животъ у детето, когато детската енергия е насочена къмъ възвишеното.

Свободното възпитание е необходимо, за да се изградятъ самостоятелни, самодейни личности съ творчество и инициатива, носещи ценното и самобитното, съ което природата дарява всѣки човѣкъ. А самобитното, което носи единъ човѣкъ, то е най-голѣмото му богатство, то образува истинската му красота.

Всѣки човѣкъ чрезъ самобитното, което носи, е рѣдко, ценно цвѣте въ общочовѣшката градина. А при липса на свободно възпитание, при методи на наказания, заплашвания, страхъ и пр., самобитното у него може да заглѣхне и да се получатъ обезличени характери. Тогава общочовѣшката култура губи единъ рѣдкъ скъпоцененъ камѣкъ.

Ако се упражни насилие върху детето — заплашване, наказание и пр. — то заключва своето сърдце, скрива го за напредъ отъ насъ; то не позволява вече да проникваме въ неговото сърдце, и тогава вече не можемъ да му въздействуваме възпитателно. Тогава сме вече отчуждени отъ него. Съ насилие може да се получи дресиране. Творчество не може да има тамъ, дето царува насилие, заплашване. Може да се гради само съ положителни срѣдства, а не съ отрицателни. При наказание, заплашване и пр. можемъ да създадемъ хора прикрити, лицемерни, лукави, подозрителни и страхливи.

Подъ свободно възпитание не се разбира да нѣма никаква дисциплина, никакъвъ редъ и точностъ. Както казва Дюи, свободата не изключва дисциплината, не изключва голѣмия редъ и точностъ въ училището. Напротивъ, точността, която детето прилага доброволно, отъ любовъ, е най-ценна. Свободата и дисциплината не се изключватъ взаимно, но само при любовта. Само при нея децата сж свободни, и при все това тѣ правятъ това, което трѣбва, водими отъ любовъ къмъ учителя и къмъ знанието. Да има дисциплина тамъ, дето сжщевременно има и свобода, тамъ е изкуството.

У детето има добри и лоши заложби. То не е съ идеално съвършенство. У него може да има нѣкои отрицателни навици. Обикновено, тенденцията е да се проявятъ и единтъ, и другитѣ. Но щомъ царува любовта, тя ще трансформира последнитѣ. Затова сжществуването на свободата е възможно само при една атмосфера на любовта. Новата педагогия е за една дисциплина, за единъ редъ, който произтича отъ любовта. Учителтъ казва: „Истинска дисциплина е тая, която изхожда отъ любовта“.

При любовта страхътъ естествено се явява, но въ съвсемъ другъ видъ: детето ще се бои, да не би да изгуби любовта на учителя си.

Освенъ любовта има и други фактори, отъ които произтичатъ дисциплината и редътъ. Такъвъ факторъ е и благоговението. Между учителъ и ученикъ не трѣбва да има стена, учителтъ трѣбва да е близъкъ на ученика. Въ сжщото време последниятъ да храни безгранично уважение и благоговение къмъ учителя. Това е нужно, за да възрастватъ красивитѣ заложби въ детската душа. Онзи, който иска да направи учителя почти излишенъ и да го замѣсти съ книгитѣ и мѣртва глѣбѣ, той не разбира тия закони.

Свободата е възможна още при самодейността и труда. Тѣ сжщо така създаватъ една естествена дисциплина.

Въ срѣднитѣ училища се явява и другъ факторъ, който прави възможна свободата и създава дисциплината. Това е идейниятъ животъ. Чрезъ събуждане на висшъ идеенъ животъ, стремехъ къмъ идеали, за срѣдношколската младежъ всички простѣпки, всички отрицателни прояви изглеждатъ дребнави и изчезватъ.

За да се спазва свободното възпитание, изисква се възпитателтъ да има специфично отношение къмъ всѣки ученикъ, споредъ неговия характеръ, темпераментъ, степенъ на развитие и пр. Учителтъ дава следнитѣ обяснения по това: „Всѣки човѣкъ има специфиченъ

тонъ, който никога не се мѣни. За да бжде възпитанието свободно, това трѣбва да се има предъ видъ“.

»

УЧИТЕЛЪ

По-горе говорихме за свободата като образователно сръдство. Но тя трѣбва да се вземе и като образователна цель: цельта на образованието трѣбва да бжде оформяването на личности, обичащи свободата и живѣещи въ нея. Истински свободенъ е само она, който проявява възвишената си природа. Ето защо, Учителътъ казва: „Щомъ не мислите, не чувствувате и не постъпвате право, вие не сте свободни“. Понеже любовта дава възходящо направление на мисълта, чувствата и волята, затова тя е истинскиятъ пътъ къмъ свободата.

»

У детето има грамадна енергия. Сама по себе си тя е полезна. А ако има оплакване, то е отъ направлението, което е взела тя. Ролята на възпитателя не е да сподавя, да потиска тая енергия. Това, което може и трѣбва да направи той, то е само да ѝ даде възходяще направление. Учителътъ трѣбва да знае това, което се нарича духовна алхимия, т. е. превръщането на духовнитѣ сили една въ друга. Лошото е, когато нѣма духовна енергия. Щомъ има такава, то има поле за дейностъ на възпитателя.

Работата е, че тая енергия непременно се проявява. И ако не се проявява въ добро направление, то естествено е, че ще се прояви въ лошо. И обратното: ако се прояви въ добро направление, то вече не остава излишна енергия за проява въ лошо направление. Това може да се нарече единъ видъ канализиране на детската енергия или по-добре: насочването ѝ въ възходяще направление.

Учителътъ казва: „Нѣма да се боримъ съ лошитѣ качества на детето, но ще поощримъ добритѣ. Не трѣбва да внушаваме на детето, че не е паметливо, защото каквото човѣкъ мисли, такъвъ и става. Сега на детето се проповѣдва все отрицателната страна. Майката казва на детето: Нѣма да лъжешъ, нѣма да крадешъ. Тогава детето казва: Я чакай да се опитамъ да видя, какво нѣщо е кражбата. По-рано то може да не е крало или лъгало. Майка му казва: Да не лъжешъ. Тогава детето казва: Да опитамъ, какво нѣщо е лъжата. Или пъкъ му се казва: Не трѣбва да мразишъ. Като кажешъ на детето: Не бжди грубъ или: Не трѣбва да мразишъ, то казва: Чакай да го опитамъ“.

Едно месоядно животно може да е научено на растителна храна. Когато му замирише на месо, у него може да се събуди стариятъ инстинктъ. Щомъ се говори на човѣка за грѣха, у него се събужда стариятъ инстинктъ, и той отива да го опитва. Тогава се събуждатъ тия отрицателни сили у него. Защото психологичниятъ законъ гласи: Всѣко нѣщо, което е въ съзнанието, отива въ подсъзнанието на човѣка и ражда стремение за осъществяване на тая идея или това желание въ видъ на постъпка. Тукъ вече въпросътъ е за мощната роля на подсъзнанието.

Ето защо, на детето трѣбва да се говори за положителни нѣща: за любовта, за доброто, за това, което е хубаво да се направи. Когато детето е грубо, да не работимъ за прѣкото премахване на грубо-

стъта, но чрезъ педагогични сръдства да увеличимъ мекотата. Тогава грубостъта сама по себе си ще изчезне. Това значи да се работи съ положителни, а не съ отрицателни методи.

Когато детето има разрушителни енергии, напимъръ гнѣвъ, когато е нервно, сприхаво, петърпеливо, то има отрицателни енергии, и трѣбва да знаемъ методитѣ, чрезъ които да имъ дадемъ друго целесѣобразно направление. Учителътъ дава много примѣри за това. Ще приведемъ нѣколко отъ тѣхъ: „Гнѣвътъ е набиране на излишна енергия. Центърътъ му е надъ ушитѣ. Щомъ гнѣвътъ дойде у нѣкого, ще вземе мотичка и ще работи. Трѣбва да имаме една работилница съ чукове и други пособия, та онзи, който има излишна енергия, да отиде тамъ да работи. Това може да се приложи въ възпитанието. Когато детето има широка глава около ушитѣ, то има наклонность къмъ престѣпление. То трѣбва да работи, праздно да не стои — да копае, да сади и пр. — за да трансформира енергията“.

Насочването на детската енергия въ възходяще направление трѣбва да става по непринуденъ начинъ. Рѣката може да причини много пакости; при пороенъ дѣждъ тя може да причини наводнение, което може да отнесе кжщи, снопи, мостове, добитѣкъ и пр. Обаче, същата енергия, използувана целесѣобразно, може да се направи не само безвредна, но силата ѝ може да се употрѣби за каране воденици, трамваи, за електрическо освѣтление и пр. Ако насочимъ детската енергия въ добро направление и то доброволно, свободно, а не по принуждение, тогава съвсемъ излишно ще бжде да се грижимъ за лошото поведение на ученицитѣ, за развалата имъ, за наказанието имъ и пр. Нѣма и да става въпросъ за развалата имъ, понеже такава нѣма да има,

Е.

Религиозната мисъл и духовния живот — най-важните фактори въ живота днес и утре

„Религията е опиумъ за народа“, ето тежката максима, съ която си служатъ материалистите, когато велегласно и надуто се изказватъ противъ религията и въобще противъ духовното търсене. „Религията има за целъ да приспи маситъ, а отдѣлните единици ставатъ религиозни, когато се уплашатъ отъ живота, отъ страхъ предъ неизвестното и неразрешеното“, допълватъ всички ония, които се считатъ за много интелигентни и съвременни. Тъ считатъ че е твърде назадничаво да върва човѣкъ въ Бога и, че върата въ Бога е резултатъ на безизходностъ и безсилие да се бори човѣкъ съ живота. Науката, казватъ тѣ, ни даде мирогледъ за живота. Нѣма Богъ, нѣма справедливостъ! И следва единъ презрителенъ и самодоволенъ смѣхъ, сякашъ тѣзи „модерни езичници“ сж стигнали до най-високитъ върхове на живота, сякашъ сж разрешили всички въпроси, които имъ се поставятъ нестклонно всѣки день, сякашъ сж най-високо поставенитъ хора, а всички други сж плебеи, низкостоящи и невежествени хора. Въ сжщностъ, тия високоучени книжници не познаватъ науката, а религията и свързанитъ съ нея въпроси съвсемъ не проумяватъ. За духовна опитностъ пѣкъ не може и да се говори. Такава тѣ нѣматъ. А сж надути до безкрайностъ!

Безъ съмнение, когато се говори за религия и духовенъ животъ, трѣбва да се подчертае, че църковностъ и религия сж напълно различни нѣща. Истинскиятъ духовенъ животъ е жива опитностъ, а религията е знание за духовното. Църковността пѣкъ е една външна обрядностъ, чийто смисълъ е отдавна загубенъ. Чрезъ тази обрядностъ се цели, наистина, а малко се постига, да се насочатъ мислитъ и чувствата къмъ страхъ отъ Бога и като следствие — по-добъръ животъ на земята. Църквата не можа да спаси човѣчеството и да предотврати войната, но живата религия на Духа ще покаже пѣтя, истинския пѣтъ къмъ животъ и любовъ между хората. Свѣтътъ бѣше се обезвѣрилъ, а сега страданията ще го възвърнатъ къмъ изворитъ на вѣчния животъ.

А що е религия, що е духовенъ животъ? Ние нѣма да се занимаваме съ значението на думата религия. Тя е дълго, много пѣти дискутирана. Пѣкъ самитъ думи нищо не значатъ, ако човѣкъ самъ не внесе смисълъ въ тѣхъ. Преди всичко трѣбва да отдадемъ на материалиститъ право, че има една проява на религията, която е изразъ на страха, на човѣшкия страхъ предъ неизвестното, предъ несигурността въ сжществуването, страхъ предизвиканъ отъ природнитъ стихии. Този страхъ, обаче, не е резултатъ само на безсилието на човѣка, както днешниятъ ученъ желае да смѣта. Отъ чисто окултно гледище, силитъ въ Природата не сж само механически, слѣпи сили. При много отъ тѣхнитъ прояви има пълна творческа, еволютивна целесъобразностъ. При други тѣхни прояви, трѣбва да видимъ резултатъ отъ намѣсата на човѣшкия животъ въ Природата. Ние не можемъ да считаме, че най-разумното сжщество въ физическата природа — човѣкътъ е неактивенъ факторъ въ нейнитъ прояви. Ако е вѣрно, както днесъ установява и науката, че мисълта на човѣка предизвиква механическа сила,

то много просто е да се разбере, че човѣкъ съ своята мисълъ раздвигва силитѣ на Природата и понекога тѣ се стоварватъ върху главата му. Представете си каква сила представя обединената мисълъ на една маса хора, насочена въ една опредѣлена насока. Тази мисълъ, ако е разрушителна, създава катаклизми въ природата — бури, промѣни въ климата — застудявания и горещи вълни, неурожай, па ако щете и земетресения и други подобни явления. За насъ е ясно, а окултизмътъ винаги е твърдѣлъ това, че човѣкъ съ своитѣ мисли и прояви, е явентъ и скритъ факторъ за много събития въ природата. Когато примитивниятъ човѣкъ наблюдава много прояви на природата, които създаватъ бедствия и се повтарятъ при опредѣлени случаи, при дадени обществени положения и състояния, той тегли заключение, че това е наказание, което силитѣ на природата му налагатъ. И той почва да обожествява тия сили и все пакъ не само отъ страхъ, но и поради добитата опитностъ и знание за смисъла на дадена природна стихия въ момента. Обожествяването на природнитѣ стихии не е резултатъ само на страха. Взаимоотношението между проявитѣ на човѣка и човѣшкитѣ маси и природнитѣ стихии днесъ вече е обектъ на научни изследвания. Това не сж фантазии и суевѣрия вече, а установени факти. Всѣка проява въ природата, носи печата на целесъобразността, следователно тя е обусловена отъ разумни причини. Въ нашето отношение къмъ природата и нейната проява, не страхътъ е основенъ камѣкъ, но познанието ни за разумността, която движи всичко. Къмъ тази разумностъ ние изразяваме чувства на благоговение и се стремимъ не да я омилючимъ, но да бждемъ въ хармония съ нея. Защото само хармонията съ разумността, а следователно и силитѣ въ природата, ни дава смисленъ животъ и блага.

Ай н щ ай н ъ, единъ отъ голѣмитѣ мислители на днешното време, много правилно е разграничилъ, че сжествуващитѣ голѣми религиозни учения, не сж религии на страха, но тѣ сж социални форми на животъ. Тѣ сж свързани съ обширни социални законодателства. Основата на всички тия законодателства, безъ съмнение е върховната Истина, Богъ. Въ името на Бога, хората, общества трѣбва да живѣятъ единъ подобъръ и по-свършенъ животъ. Тукъ обожествяването на природата се прехвърля къмъ едно цѣлостно Единство, Коего е разумно, създава социалнитѣ норми и управлява общественитѣ отношения. Въ това отношение схващането, че съвременнитѣ религии представятъ социални учения за разуменъ и свършенъ животъ е единъ голѣмъ скокъ напредъ, отколкото общата класификация на материалиститѣ, че всички религии и религиозни учения сж резултатъ на човѣшкия страхъ.

Има една религиозностъ, която Ай н щ ай н ъ нарича козмическа религиозностъ — тя седи надъ всички форми на днешнитѣ религиозни прояви. Тя представя едно съзнателно отношение на всѣки разуменъ и осъзналъ се човѣкъ къмъ Всемира, къмъ великия Разумъ на битието. Тази религиозностъ не те свързва съ страха, нито съ социални норми. Тя ти разкрива една отъ най-великитѣ тайни на живота, тя ти разкрива, че битието почива на една велика всеобхватна Разумностъ, една малка проява на която сме ние човѣцитѣ. Какъвъ великъ смисълъ има въ това съзнание за принадлежността на човѣка къмъ това космично Цѣло, къмъ тази велика Разумностъ на битието! Човѣкъ е едно съ цѣлото битие което е разумно и целесъобразно. Цѣлиятъ животъ на та-

къвъ човѣкъ се преобразява. Той е едно съ всички свои подобни и съ всичко, което съществува. Той гради истински отношения въ живота — отношения на любовъ и творчество.

Спрѣхме се на тѣзи нѣколко прояви на религиозностъ, за да подчертаемъ, че религиозността е повече или по малко едно живо търсене на здрави стойности въ живота. Това търсене почива колкото на чувството, толкова сѣщо и на знанието и опитността. Религиозниятъ животъ е една жива опитност и една жива и здрава наука. Богъ, най-важниятъ обектъ на всѣка религиозна мисль е предметъ на жива опитност и наука. Затова въ писанието е казано: „Опитайте ме и вижте, че съмъ благъ“. Безъ опитностъ старитѣ религиозни мъдреци не биха изказали тази мъдростъ на вѣковетѣ. До познанието на Бога можемъ да дойдемъ само чрезъ опитностъ и любовъ. Нѣма мъдрецъ, нѣма философъ, а нѣма и обикновенъ човѣкъ, който е търсилъ Бога да е дошелъ до друго заключение. Бога ще считаме въ неговитѣ прояви, ще го изучаваме въ цѣлата природа, ще го видимъ въ справедливостта му, която не закъснява никога да се прояви на земята.

Нашата цель, въ тѣзи общи изяснения не е да напишемъ дълго съчинение върху религията и духовния животъ. Такива съчинения има много. Доста нѣщо има писано по тия въпроси и отъ окултно гледище. Нашата цель не е и да споримъ съ материалистичитѣ и безвѣрничитѣ. Тѣхъ книгитѣ и словата не могатъ да убедятъ. Единствениятъ начинъ за убеждение за тѣхъ сѣ страданията и обезвѣряването въ собственитѣ земни богове, на които се кланятъ. А страдания има вече много по земята. И ще има още и то твърде много. Ще се раздрусва всѣки, ще се разклатятъ всичкитѣ му устои и вѣрвания. Ще умратъ въ злоба и гнѣвъ мнозина, ала ще има много, които ще потърсятъ истината, ще потърсятъ истинскитѣ опори на живота, ще потърсятъ духовното, онова „което не гние и нито молецъ, нито рѣжда го хваща“. И ще намѣрятъ утѣха и смисълъ, а следъ това ще почнатъ да живѣятъ така, както никога не сѣ живѣли. Ще живѣятъ съ свѣтлина и пробудено съзнание, ще живѣятъ съ знание и любовъ за единъ новъ животъ — животъ свързанъ съ всички хора, съ цѣлата природа, съ Бога, който обхваща всичко. За тия, които търсятъ и ще потърсятъ, за тѣхъ желаемъ да нахвърлимъ тѣзи редове върху най-същественитѣ, най-дълбокитѣ и най-красивитѣ въпроси на живота. На тѣхъ желаемъ да разяснимъ въпроситѣ, обектъ на религията и духовния животъ — въ тѣхната чистота и отъ гледището на най-извисеното схващане на съвременността и на новото учение. Въ днешнитѣ времена на угнетение, нашъ мораленъ дългъ е да сторимъ това, защото „даромъ сме взели и даромъ трѣбва да дадемъ“.

Религията въ своята чистота има свой обектъ, своя практика и своя традиция. Духовниятъ животъ има сѣщо своя цель и практика. Ние сме свикнали съ досегашнитѣ форми на религиозна и духовна мисль. Повече или по-малко, тѣзи форми сѣ статични и откъснати отъ цѣлостта на живота. Новото учение ни разкрива същности на тия въпроси като динамична проява на самия животъ въ широкъ смисълъ и съграждащъ истинския земенъ животъ на човѣка тукъ долу. Отъ това именно творческо — динамично гледище ще се стремимъ да разгледаме обекта и практиката на религията и духовния животъ, толкова важни презъ всички времена, а за днешнитѣ и идващи дни най-важни фактори за животъ и развитие.

Д-ръ мед. Ил. Стр.

Въра въ живота

„Както паритъ сж обмѣнна монета въ физическия свѣтъ, така върата е обмѣнна връзка въ духовния свѣтъ, а Любовтъв — въ Божествения свѣтъ“. — У.

Идва нѣкой и казва: „Боленъ съмъ“. Трѣбва да е билъ нѣкога здравъ, за да може сега да се разболѣе. Но въ какво се е състояло неговото здравословно състояние, какъ се е отразявало върху чувствата, желанията и постѣпките му, той не знае. И сега сѣщо не знае, отъ какво е боленъ. Търси подкрепа отъ другаде. Защо? — Защото той не е знаелъ, кога е билъ здравъ. Той не познава себе си въ здравно отношение, не е ималъ почитъ къмъ хубавото, вѣчното въ себе си и не е ималъ самочувствието на единъ здравъ човѣкъ. Ние, хората, като че ли преживяваме дните си въ сънъ, безъ да имаме самопочитание къмъ това, което е вложено въ насъ. Ние търсимъ да видимъ нѣщата винаги вѣнъ отъ себе си, да видимъ нѣщо, излъчено отъ насъ, изявено въ физически форми, като жертвуваме за това понѣкога и нашитъ сили. Ние искаме да материализираме всичко, което е вложено въ насъ и му се радваме като наше творение. Но това ли е задачата ни? — Намъ липсва едно пълно себепознание, а като послѣствие отъ това — въра въ личното сѣществуване. Ние се считаме по-кратковременни, отколкото нашитъ проявени желания, и затова човѣчеството живѣе съ единственъ стремежъ да осѣществи желанията си, били тѣ лоши или добри.

Чудни сме ние хората! Това, което ни прави удоволствие, сме склонни преди всичко да приемаме за добро и го вършимъ безъ да подзираме, че тѣзи наши постѣпки или желания ни навреждатъ. Ние познаваме само това, което може да задоволи влѣченията ни, а какви сж послѣствията отъ това, насъ най-малко не ни интересува. А това е по единствената причина, защото ние не подържаме никаква връзка съ духовното у насъ. Тази липса на връзка, която ще ни обезпечи една добра преценка на реалното въ живота, се предшества отъ липса на въра въ доброто. Защото въ този случай ние, като не проявяваме доброто, мислимъ, че това, което блазни нашитъ чувства, желания и влѣчения, е добро. Докато обаче ние бихме могли вѣчно и неотмѣнно да проявяваме доброто въ живота си, липсата на доброто въ сѣщия е временно и свързано съ страдания.

Когато се радваме, ние знаемъ що и за какво се радваме, а когато страдаме, ние сме безпомощни, както изпуснатъ корабъ въ бурно море. А това какъ е възможно да стане въ единъ и сѣщи индивидъ? Ясно е, че нѣщо е смутило връзката съ нашето азъ, ние сме се отклонили отъ върата въ нашето духовно битие и законитъ на временното, преходното сж взели връхъ надъ насъ.

„Днесъ повечето хора гледатъ на Бога като на външна необходимостъ, като на сѣщество, което наказва и преследва, поради което иматъ повече страхъ отъ Него, отколкото Любовь. За тѣхъ Богъ е въ бурята, въ земетресенията, въ страданията. Тѣ не Го търсятъ въ себе си, по само отъ вѣнъ. Докато гледагъ така на Бога, тѣ оставатъ винаги

далечъ отъ Него. Приемете първо Бога въ себе си, въ своята душа, въ своя умъ и въ своето сърдце като изразъ на велики мисли и чувства, като потикъ на добри и възвишени дѣла. Отъ тамъ погледнете вънъ, въ обкръжаващата природа, и ще Го видите въ всичко чисто и красиво“. — У.

Болеститѣ и страданията лишаватъ човѣка за известно време отъ личното му отношение къмъ преходното въ живота. Всичко физическо не го блазни вече. Нему почва да причинява страдания всѣка мисль за преходното — повърхностното. Човѣкъ, когато е боленъ, даже се отказва да се храни. Защо тази апатия къмъ това, което до вчера му е причинявало наслада или забава? — Човѣкъ въ болезнено състояние почва да се вглъбява. Той почва да търси вѣчни и неизмѣнни сили въ себе си. Той търси да направи връзка съ своето вѣчно азъ и започва да вѣрва въ вѣчното, което му е повѣрено. Той иска да оздравѣе. Исква да живѣе. Той започва да вѣрва.

Чрезъ тази новосъбудена вѣра болниятъ влиза въ допиръ съ душата и духа си. Той търси допиръ чрезъ сжщата и съ Вѣчното въ свѣта, това, което дарява животъ. Защото „Духътъ държи всички органи на тѣлото въ пълненъ редъ и порядъкъ. Душата пъкъ пребжда въ функциитѣ, които изпълняватъ органитѣ, и се ползува отъ енергиитѣ, които тѣ възприематъ и предаватъ“. — У. Вѣрата въ здравето дава възможностъ на нашия духъ и душа да се проявятъ въ физиката ни. И отъ степента на тази наша вѣра, на това наше всеотдайно желание да бждемъ здрави зависи скоростта на нашето оздравяване. Понѣкога болниятъ се нуждае отъ две истинни думи, за да оздравѣе. Другъ пжтъ пъкъ него не го задоволяватъ всички обяснения и лѣчебни методи, които лѣкарьтъ би му далъ. Той не вѣрва въ себе си. Не може да задоволи и заглуши съмнението въ собственото азъ. Той нѣма вѣра. Страданията тогава го обкръжаватъ, връзката му съ собственитѣ добродетели става все по-слаба и по-слаба. Болниятъ почва да се чувствува все по-самотенъ и изоставенъ. Докато това уединение, наложено отъ страданията, постави болния да съзре, че той самъ е нищо, и че само връзката съ неговата душа, духъ и вѣчното въ живота ще му обезпечатъ животъ и благоденствие, може да се изминатъ дни, а даже години. Тогава болниятъ, прочистенъ отъ всѣко съмнение и пропитъ съ вѣра въ доброто, може да бжде лѣкуванъ. Така Христосъ лѣкуваше тѣзи, които имаха вѣра. За него не бѣ цель да дари животъ на тѣзи, които бѣха безвѣрни, а на тѣзи, които се отличаваха съ вѣра. Той питаше „Искашъ ли да оздравѣешъ“? или „Вѣрвашъ ли въ мене“? — И тази вѣра спаси много души. — „И тамъ имаше нѣкой си човѣкъ боленъ отъ тридесетъ и осемъ години. Него видѣ Исусъ, че лежи и понеже знаеше, че отъ много време вече боледува, казва му: „Искашъ ли да оздравѣешъ?“. Следъ като го излѣкува съ думитѣ: „Стани, дигни одъра си и ходи“, Христосъ го среща повторно и му рече: „Ето, сега стана ти здравъ, не съгрѣшавай вече, да ти не стане нѣщо по-зло“ (Иоана 5).

Така животътъ ни налага чрезъ страдания, били тѣ физически или душевни, да прогледаме чрезъ вѣрата си. И който придобие вѣра въ доброто, въ собственото божественно азъ и въ Бога, ще благоденствува.

В. Пашовъ

ПЪТЪТЪ КЪМЪ ИСТИНСКОТО ЗНАНИЕ

„Истинско знание е това, при което човѣкъ разполага съ силитѣ на своя организъмъ.

Учительтъ

Въпросътъ за сжщността на знанието е много сложенъ, и нѣмамъ намѣрение да го разрешавамъ, но само ще нахвърля нѣкои мисли за характера и смисъла на истинското знание.

Обектъ на знанието сж свѣтътъ, човѣкътъ и проявяващиятъ се въ тѣхъ животъ. Кекво въ сжщностъ представятъ свѣтътъ и човѣкътъ? — Общо казано, както свѣтътъ, така и човѣкътъ, сж обективенъ изразъ на скрити сили. Както казва Шопенхауеръ, свѣтътъ и човѣкъ сж обективенъ изразъ на творческата воля на Битието. Казано на езика на мистицитѣ, свѣтътъ и човѣкъ сж външенъ изразъ на живота, външна, обективна страна на душата.

Съвременното знание въ всичкитѣ си отрасли изучава свѣта на фактитѣ и явленията, базъ да може да проникне до силитѣ и причинитѣ, които стоятъ задъ тѣхъ. Въ далечноминалитѣ културни епохи, когато човѣчеството се е намирало още въ инволюционния си пѣтъ и хората сж били въ прѣкъ контактъ съ духовния свѣтъ, тѣ сж изучавали психическата страна на свѣта и човѣка, т. е. силитѣ и причинитѣ, които стоятъ задъ явленията и нѣщата — като сж считали тѣзи последнитѣ за илюзия. Въ древноегипетската култура, обаче, се роди и разви едно знание, което свързва тѣзи две крайности. Египетскитѣ посветени изучаваха външния свѣтъ като изразъ на вътрешно-действащи причини. За тѣхъ външниятъ свѣтъ бѣше откровение на вътрешния. Съ други думи казано: за тѣхъ свѣтътъ бѣше единенъ. Гледанъ отвътре, той бѣше духовенъ, а гледанъ външно — физически. И затова, по външнитѣ прояви, форми, процеси, тѣ знаеха вътрешното съотношение на силитѣ. Тѣ знаеха, че задъ всѣка форма стои една разумна причина, която се проявява посредствомъ известенъ родъ сили и енергии. Значи, за тѣхното знание свѣтътъ и животътъ бѣха две страни на Непреходната Реалностъ. Свѣтътъ е външенъ изразъ на силитѣ на живота. И когато Учителтъ казва, че истинското знание седи въ това, човѣкъ да разполага съ силитѣ на своя организъмъ, той подразбира, че този организъмъ и силитѣ, които действуватъ въ него, сж изразъ на душата, която стои скрита задъ тѣхъ. Когато духътъ проникне душата и тѣлото, тогава човѣкъ разполага съ силитѣ на своя организъмъ. Душата е изворъ на сили, а силитѣ сж строители на формитѣ. Следователно, истинското знание е познаване на душата и скрититѣ въ нея възможности. Като говоря за душата, не става въпросъ за нѣкаква метафизическа сжщностъ, но за най-реалното нѣщо, чийто обективенъ изразъ е това, което виждаме, пипаме, чуваме, вкусваме, помирисваме. Външиятъ обективенъ свѣтъ съ всичкитѣ му сили и закони е изразъ на душата, тѣй както джбътъ е външенъ изразъ и проява на желжда или на скрититѣ въ него сили. За да познаемъ желжда, трѣбва да му дадемъ условия да се прояви — да го посадимъ, да израстне. Сжщото нѣщо е и съ душата — за да я познаемъ, трѣбва да ѝ дадемъ условия да се прояви.

И Учителът казва, че основният стремеж на душата е да се прояви. А проявитъ на душата, казва пакъ Учителът, сж разумность, доброта и сила. Значи върху тѣзи три основни стѣлпа сж построени свѣтътъ и човѣкътъ. Това сж вътрешнитѣ прояви на душата, които иматъ външния си изразъ въ обективно действащитѣ сили — електричество, магнетизъмъ, свѣтлина, топлина и пр. Всички сили, които действуватъ въ външния свѣтъ и въ човѣка, сж изразъ на тѣзи три прояви на душата, които въплотаватъ въ себе си три велики свѣта. Като проучаваме външния свѣтъ и външния човѣкъ, ние се запознаваме съ душата въ нейната проява. А като проучаваме разумността, доброта и силата, проявени въ човѣка и въ природата, ние се запознаваме съ другата, вътрешната страна отъ проявата на душата. Следователно, изучавайки физическитѣ сили, които действуватъ въ обективната природа, ние познаваме една страна отъ проявата на душата; проучавайки отъ друга страна душевния животъ на човѣка, ние проучаваме другата страна отъ проявата на душата. Днесъ тѣзи две прояви на душата се проучаватъ независимо една отъ друга, и никой не подозира, че има връзка и зависимость между така нареченитѣ физико-химични сили на природата и психичнитѣ сили на душата. Учителътъ казва, че силитѣ, които произвеждатъ безлюбieto въ човѣка, въ външната природа се проявяватъ като студъ. Сжщото се отнася до всички сили, които действуватъ въ природата и въ човѣка. Следователно, сжществува една вътрешна връзка и зависимость, между външния и вътрешния свѣтъ — между формитѣ и действащитѣ задъ тѣхъ разумни сили. Тогава, истинското знание се свежда къмъ това — проучавайки формитѣ по чисто обективенъ пжтъ, да дойдемъ до познание на силитѣ, които стоятъ задъ тѣхъ, и до законитѣ, на които сж подчинени проявитѣ на тѣзи сили. Прилагайки и изпълнявайки тѣзи закони, човѣкъ може да владѣе и да си служи съ силитѣ, които стоятъ задъ формитѣ.

Това е общо казано. Но истинското познание не се задоволява само съ общи констатации; то е едно конкретно знание, което ни посочва точно, конкретно, задъ всѣка форма, която наблюдаваме въ обективния свѣтъ, какви сили действуватъ и какви сж тѣхнитѣ свойства и качества, на какви закони сж подчинени и съ кои космични сжщества сж свързани, като сжщевременно ни дава и пжтищата и методитѣ да използваме тѣзи сили, като ги подчинимъ на разумната воля. — Тѣй както съвременната механика е подчинила на волята на човѣка редъ механически и химически сили и ги е впрегнала на работа, тѣй и истинското знание учи човѣка, какъ да подчини на волята си органическитѣ и психическитѣ сили.

Тѣй както свѣтлината е единна по сжщина, но разнообразна по проявитѣ си, тѣй сжщо и душата е единна по сжщина, но разнообразна въ проявитѣ си. Свѣтлината, общо взето, я определяме като бѣла свѣтлина, но като я прекарваме презъ призмата, тя се разлага на седемь лжча, на седемь цвѣта, всѣки отъ които има различенъ брой трептения, а отъ тамъ и специфични качества и възможности. Но всички заедно образуватъ бѣлага свѣтлина. Значи има нѣщо общо, което ги обединява. Сжщото нѣщо е и съ душата. Защото, можемъ да кажемъ, че свѣтлината е външната, най-финна дреха на душата.

Както свѣтлината, така и душата се диференцира въ 12 творчески принципа, всѣки отъ който е носителъ на специфична енергия,

съ определени възможности. Всъка енергия крие въ себе си творческа мощъ, защото задъ нея седи една велика разумность. За сега въ развоя на свѣта и живота сж се проявили седемъ отъ тѣзи принципа, които сж изнесли на сцената на живота седемъ рода сили, които иматъ видимия си изразъ въ седемтъ цвѣта на свѣтлината, въ седемтъ тона на музиката, въ седемтъ планети. Другитъ петъ принципа още на сж проявени въ обективния свѣтъ, но все пакъ иматъ свои прояви въ по-висшитъ области на свѣта. Всички тѣзи 12 принципи, отъ които за сега въ физическия свѣтъ сж проявени седемъ, строятъ свѣта и човѣка. Тѣ сж пжтищата, по които душата се проявява, изявява и става обективна, видима. Душата, тъй да се каже, се обективира, за да види красотата си, проявена вънъ отъ себе си. Така че външниятъ свѣтъ и външниятъ човѣкъ сж само бледо отражение на живота на душата.

При проучаването възможноститъ на принципитъ и качествата на силитъ и особеноститъ на формитъ можемъ да вървимъ по два пътя — отъ природата къмъ човѣка и отъ човѣка къмъ природата. Въ случая, това, което не можемъ да проучимъ въ природата, ще го намѣримъ въ човѣка и по закона на аналогията, ще го отнесемъ и въ природата. А това, което не можемъ да намѣримъ въ човѣка, ще го намѣримъ въ природата, ще го откриемъ въ природата и ще го отнесемъ по закона на аналогията и въ човѣка. И по такъвъ начинъ ще проучимъ цѣлокупнитъ обективни прояви на душата или проявитъ на живота. Казахме, че основнитъ прояви на душата сж: разумность, доброта и сила. Като психични сили, ние можемъ да ги проучимъ въ човѣка, и като знаемъ тѣхнитъ прояви въ човѣка, като наблюдаваме сжщитъ прояви въ природата, ще знаемъ, че задъ тѣзи прояви както въ човѣка, така и въ природата, стоятъ разумността и доброто. Така напримѣръ, знаемъ, че доброто винаги е съпроводено съ едно топло чувство, съ топлина. Разумността се отличава съ присжтствието на свѣтлина. Следователно, кждето въ природата забележимъ присжтствието на топлина, ще знаемъ, че това е резултатъ, свързанъ съ доброто; а тамъ, кждето наблюдаваме прояви на свѣтлина, ще знаемъ, че сме свързани съ разумността. Отъ друга страна, наблюдаваме нѣкои прояви въ човѣка, на които не знаемъ дълбокитъ причини. Но като наблюдаваме природата, намираме тамъ сжщитъ прояви, съ ясно изпкващи причини. Тогава по закона на аналогията казваме, че едни и сжщи резултати се произвеждатъ отъ едни и сжщи причини.

Така че, както човѣкътъ, така и природата иматъ две страни — една вътрешна, кждето сж причинитъ и силитъ, които действуватъ, и външно проявена страна на формата. Външната форма на човѣка и свѣта сж прѣкъ изразъ на причини и сили, които действуватъ задъ тѣхъ. Науката на посветенитъ знае точно, конкретно, задъ всѣки органъ, задъ всѣка форма какви сили действуватъ. За да разяснимъ и да разберемъ това отношение, трѣбва да знаемъ, че човѣкъ е едно сложно сжщество, както въ духовно, така и въ физическо отношение. Споредъ окуктната наука, човѣкъ е съставенъ отъ духъ, душа и тѣло — или отъ умъ, сърдце и воля — значи, три рода сили действуватъ въ човѣка едновременно — силитъ на духа, силитъ на душата и силитъ на тѣлото, или силитъ на ума, на сърдцето и на волята. Тѣзи три рода сили взематъ участие въ създаването на човѣшкото тѣло и се изразяватъ чрезъ

него. Силитѣ на човѣшкия умъ създаватъ мозъка и нервната система, силитѣ на сърдцето създаватъ кръвоносната и симпатичната нервна система, а силитѣ на волята създаватъ стомашната, костната и мускулната системи. Това е общо казано.

Следователно, първата задача на човѣка е да държи въ исправностъ своето тѣло съ всичкитѣ негови системи, за да може то да служи като проводникъ на космичнитѣ енергии. Защото подъ „умъ, сърдце и воля“ разбираме известни космични принципи и енергии, които се проявяватъ въ човѣка като умъ, сърдце и воля. Когато нервната система е въ исправностъ, човѣкъ може да бжде господарь на своя умъ и да разполага съ силитѣ му. Когато кръвоносната и дихателната системи сж въ исправностъ и кръвта е чиста, човѣкъ може да бжде господарь на своето сърдце и да разполага съ неговитѣ сили. Когато стомашната, мускулната и костната системи сж въ исправностъ и добре организирани, човѣшката воля се проявява разумно и хармонично; тогава човѣкъ е господарь на своитѣ действия и постѣпки.

Значи, истинското знание се свежда къмъ това, човѣкъ да познава конкретно силитѣ на своя организъмъ и да знае законитѣ и пѣтищата на тѣхната проява, да не имъ препятствува, за да може правилно да ги изявява. Тогава човѣкъ ще има едно здраво, добре организирано тѣло, което ще служи като проводникъ на единъ здравъ и мощенъ духъ.

Истинското знание, следователно, не е субективно, но чисто обективно проучване на външния и вътрешния свѣтове, като прави връзка между тѣзи два свѣта, които сж въ сѣщностъ единъ, но сж раздѣлени поради ограничеността на нашето съзнание. И докато съвременното знание се стреми да завладѣе само механичнитѣ сили и да се ползува отъ тѣхъ, истинското знание има за задача да научи човѣка да завладѣе и използва органическитѣ и психически сили, които сж вложени въ него.

Познаване и владане силитѣ на човѣшкия организъмъ е ключъ къмъ познаване и владане силитѣ на природата. Онзи, който е позналъ и завладѣлъ силитѣ на собствения си мозъкъ и може по своя воля да ги направлява, е станалъ господарь и на силитѣ, които действуватъ въ външната природа. Нему се подчиняватъ буритѣ, вѣтроветѣ, дъждътъ, сушата и всички природни стихии. Затова е казано: „Познай себе си“. — Онзи, който е господарь на себе си, може да бжде господарь и на другитѣ. Но за да завладѣе човѣкъ силитѣ на своя организъмъ, на своя мозъкъ, които сж изразъ на душата, човѣкъ трѣбва да стане слуга на любовта. Онзи, който съумѣе да стане господарь на силитѣ на мозъка си, безъ да е станалъ слуга на любовта, той се е отклонилъ отъ правилния пѣтъ на развитие и влиза въ тѣй наречения „лѣвъ пѣтъ“ въ окултното развитие, кждето човѣкъ използва всички сили за свое лично благо и за ограничение на ближнитѣ си. Затова онзи, който иска да служи на човѣчеството, първо трѣбва да даде пѣтъ на любовта, която ще му даде власть на всички сили. Защото любовта е върховенъ господарь, а всички други сж слуги.

Да владѣе човѣкъ силитѣ на своя организъмъ, това значи съзнателно да ги направлява, съзнателно да строи въ себе си — това значи истинско знание.

П. М-въ.

Новите открития на Пиобъ върху Нострадамусовата проблема

Както се каза във една от уводните статии (вж. бр. 9/41 г. от „Ж. 3.“), Пиобъ бѣ открилъ презъ 1924 г. първия ключъ на Нострадамусовата система, именно числения, който той нарича „ключъ на Катерина Медичи“.

Следъ 2-3 годишенъ упоритъ трудъ коментаторътъ се добира до геометричното тълкувание и още до единъ третъ шифъръ, за който той, обаче, не иска да говори.

Както твърди авторътъ въ книгата си „Тайната на Нострадамуса“ (1927 г.), първиятъ ключъ прекъсва веднажъ презъ 1792 г. и втори пътъ презъ 1924 г.

Въпрѣки това, обаче, Пиобъ се опитва да хвърли погледъ къмъ следващитъ следъ 1927 г. събития и то, както самъ казва, възъ основа на нѣкои мѣста въ писмото до Хенриха II.

По тоя пътъ той дохожда въ последната глава на гореспоменатата си книга до заключението, че въ недалечно бъдеще — 1930—33 г. — въ Франция може да се очаква настѣпването на епохата на „Пѣтела“, която ще открие единъ блестящъ периодъ въ френската история.

Както е известно, такъвъ режимъ не се установи въ Франция по онова време.

Въ новия си трудъ — „Le Sort de l'Europe“, излѣзла въ навечерието на войната отъ 1939 г., Пиобъ се връща къмъ тоя въпросъ.

Той забелязва съ право, че директивитъ, които е следвалъ въ горния случай, сж били прави, защото наистина тамъ се говори за режимъ на личната властъ. А, както се знае, опити въ това направление — закони-декрети, политически формации съ тоталитарни тенденции и пр. — не липсваха и въ Франция презъ изтеклото десетилѣтие, макаръ че тѣ достигнаха пълна реализация само при нейнитъ съседи.

Въ по-широкъ смисълъ, епохата на „Пѣтела“ означава споредъ коментатора още и „приближаващия изгрѣвъ на Слънцето по едно време, когато нощта е още черна и когато човѣкъ може да се съмнява въ свѣтлината“ — едно схващане, което е напълно въ духа на онова на Учителя по отношение на идващата нова култура.

Следъ това авторътъ преминава къмъ своитъ нови открития върху Нострадамусовото литературно наследство. Но, както всички въпроси отъ по-сѣществено значение, той оставя и тия открития толкова по-необяснени, колкото тѣ сж по-странни.

Впрочемъ Пиобъ подчертава изрично, че е обещалъ да даде само елементитъ, отнасящи се до въпросната тайна, които могатъ да бждатъ разкрити, но не и нѣщо повече.

Едно отъ тия открития гласи, че „Нострадамусъ не е написалъ нито една дума отъ своитъ пророчества“.

Впрочемъ, въ самия предговоръ къмъ Центуриитъ се казва, че „пророчествата“ сж написани възъ основа на древни документи. Едно отъ предположенията на Пиобъ, изказано още въ първата му книга, бѣ,

че Нострадамусовите съчинения не сж преработка, а сж идентични съ въпросните стари документи.

При новите изследвания на коментатора се е оказало, че прочутият пророчества сж работа не на единъ, а на нѣколко редактори. Прибавя се още само, че сведения за тяхъ имало въ френската Национална архива, че тѣ сж били чисти французи и че сж живѣли много столѣтия преди Нострадамуса.

По едно стечение на обстоятелствата текстовете сж дошли въ ржцетѣ на последния, който е трѣбвало да ги публикува подъ свое име, което само по себе си е една програма — Нострадамусъ, пояснява Пиобъ, значи: „Даваме това, което имаме“.

Още по-чудновато и още по-неизяснено е второ едно твърдение на автора, а именно, че Нострадамусъ, въпрѣки своите окултни познания, е разбиралъ само ония мѣста отъ книгата, носеща името му, които сж се отнасяли до неговата епоха.

Наистина, коментаторътъ дава нѣкаква обосновка, самата тя, обаче, се нуждае отъ тълкуване.

Третото откритие е, че най-автентичното и най-пълно издание на Нострадамусовите съчинения, известно подъ името „Амстердамско“, е наистина напечатано съ амстердамски букви, но печатницата, дадена върху корицата на книгата, не е съществувала никога.

Освенъ това, туй издание, което носи дата 1668 год., е било напечатано приживе на Нострадамуса, т. е. преди 1566 г.

Споредъ Пиобъ, всички дати въ него сж фалшиви. Датата на предговора — 14. 3. 1547 г. — е сжщо фалшива.

Въ сжщностъ, продължава той, това сж символични дати. Тѣ ставатъ върни, като къмъ тяхъ се прибави или извади друго символично число, което е специфично за всеки въкъ.

Датата 14. 3. напр. означавала едно начало и то на политическо събитие, интимно свързано съ тайната на тия съчинения, за което коментаторътъ, обаче, не смѣе да говори.

Всички изчисления съ символичните числа се прибавятъ къмъ изчисленията на хроно-космографската система, за която авторътъ говори въ книгата си отъ 1927 год. (вж. „Ж. 3.“, бр. 10, 1941 г.).

Докато презъ 1927 г. Пиобъ е смѣталъ, че въ изданието сж допуснати печатни погрѣшки, презъ 1939 г. е вече на мнение, че се е лѣгалъ. Ако такива се констатира, напр. изкривени редове, измѣстени букви, объркани номеращи на куплетите и пр., всичко това е било желано, както и останалото.

Въ нѣкоя главна буква, разглеждана подъ лупа, той е открилъ портретъ.

Характеренъ е още намекътъ на автора, че цѣлата астрологична терминология въ трите книги нѣма нищо общо нито съ астрологията, нито съ астрономията, а искала да каже нѣщо съвсемъ друго.

Всичко това иде да покаже, че самото издание е една мистерия, както и самиятъ текстъ.

Очевидно, взети сж били всички видове предпазни мѣрки и шифри, за да не може никой да проникне въ тайната. Целта на книгите, прочее, не е била само да се публикуватъ нѣколко пророчества, главниятъ ефектъ на които е да доставятъ едно забавление.

Тайната се отнася, казва Пиобъ, до нѣщо много по-важно, отколкото до обикновени езотерични истини.

Споредъ него, древнитѣ посветени — каквито сж били и персийскитѣ маги, дошли да се поклонятъ на Вестителя на новата ера въ Витлеемъ — въ грижата си, щото човѣчеството да не загуби нишката на Ариадна на истинската традиция, която съставя необходимата база на наука, изкуство и социално усъвършенствуване, сж изработили търпеливо и скрупулъозно плана на неговата еволюция.

Тоя планъ е завещанъ въ пророчествата — между друго и въ тия, носещи името на Нострадамуса — и предаденъ на една верига лица, които имали задачата да го дадатъ на оня, който би трѣбвало да си послужи съ него.

Къмъ края, коментаторътъ засѣга и въпроса за непосредственото бъдеще.

Презъ 1939 г. той вече съвсемъ не е така оптимистично настроенъ, както презъ 1927 г. Докато по-рано очакваше настъпването на една още по-блестяща ера въ Франция, сега, макаръ че нѣма още война, той говори за „опасноститѣ отъ всички страни“ и за „заплахата, която тегне върху свѣта“. Той загатва сжщо, че всеобщиятъ миръ, може би, ще бжде предшествуванъ отъ всеобща война.

Въпрѣки тревожния тонъ на пророчествата, обаче, Пиобъ смѣта, че нѣма основание да губимъ надежда въ едно по-добро бъдеще, защото въ това сж убедени и самитѣ вестители на свѣтовни катастрофи.

×

Съ това ние привършваме нашето резюме на дветѣ книги на Пиобъ: „Тайната на Нострадамуса“ и „Сждбата на Европа“ и пр.

Въпрѣки практикувания отъ коментатора маниеръ да не изяснява тъкмо най-важнитѣ въпроси, надѣваме се, че все пакъ читателитѣ сж получили известна представа за разглежданата необикновено сложна проблема.

Покрай това, тѣ може би иматъ вече по-ясно и за възможноститѣ на една истинска окултна наука, както и за трудноститѣ, които се срѣщатъ по пътя къмъ нея.

Тукъ може би идва подъ съображение още единъ моментъ, който не сме имали предъ видъ, когато започнахме настоящата серия.

Въ предговора къмъ първата си книга Пиобъ казва между друго и следното:

„Въ всѣки случай, ако изложихъ словесно, ако излагамъ тукъ и ако развия още веднажъ по-късно елементитѣ на тайната на Нострадамуса, които могатъ да бждатъ разкрити (нѣщо, което той направи съ гореспоменатата втора своя книга), то е, защото трѣбва да го направя. Обществото на „Новия вѣкъ“ споредъ изрази на шестостишие 1. трѣбва да бжде поставено въ течение.“

Може би, статиитѣ, които приключваме, сж имали още и тая задача по отношение на българската публика,

Любомили

Въ свѣтлината на Учителя

Не направенитѣ погрѣшки, а Любовта трѣбва да опредѣля от ношението на чловѣцитѣ помежду имъ.

*

Една храна може да сжществува отъ много време, но добива смисълъ и значение, когато ти лично си я ялъ — тогава само разполагашъ съ силитѣ ѝ. Една идея може да си я чувалъ отдавна, но само когато я разберешъ органически — да стане плътъ отъ плътта ти и кръвъ отъ кръвта ти — и я приложишъ въ една постѣпка на живота си — тогава само можешъ да знаешъ истински нейното значение за твоя животъ.

*

Люби — това е Великата тайна!

Не е важно, че тоя, когото любишъ, е такъвъ или онакъвъ: моделтъгъ преминава — картината остава; временното си отива, вѣчното пребждва!

А вѣчното — това е Любовта!

Радвай се на всичко, което може да я събуди, защото тя остава въ тебе и животъ ти носи, отъ който можешъ и на други да давашъ.

Когато нѣкой те вдѣхнови и напишешъ книги — книгата остава — и твоята любовъ, която е родила книгата. А дали „това“, което те е вдѣхновило, е било точно такова, каквото ти си го мислилъ и обичалъ, не е важно. Ако е имало повече — радвай се, че ще има, какво да видишъ въ него и въ бждеще. Ако е имало по малко — ти си го накичилъ съ цвѣтоветѣ на собствената си душа — нищо не е изгубено.

И макаръ нѣщата да се не повтарятъ, едно утешение има — че тѣ съ любовта могатъ да станатъ въ бждеще по-хубави!

Веднѣжъ Учителтъ ми говорѣше за важни нѣща. Нѣкаква оса влѣзе презъ горния отворъ на прозореца и слѣдъ малко започна да се бие по стѣклото, като искаше да излѣзе. Учителтъ стана и много внимателно я хвана и пустна да си изхвъркне. Навѣрно съмъ го погледналъ очудено — една оса не си струва толкова трудъ и грижи —, защото той ми каза: — Не осата, а животътъ, който е въ нея, е свещенъ и заслужува грижитѣ!

Д. Антонова

ЯБЪЛКОВАТА СЕМКА

Гласъ надъ семката зарита,
въ тишината гласъ шепти:
— Знаешъ ли, че бѣше скрита
въ ябълката златна ти?

Знаешъ ли, любимке мила,
че си слънчево дете,
че ще станешъ, златокрила,
малко, хубаво дръвце?

Гласъ надъ семката зарита,
гласъ Божественъ сладко пѣй:
— Ти ще бждешъ най честита,
слънцето кога изгрѣй.

То ще дойде. Ледоветъ
съ кротостъта си ще стопи.
Презъ прозорчето да свѣти
пролѣтъта ще видишъ ти.

Стълбичка за тебе златна
тя при Бога днесъ кове.
Ще я спусне въ благодатна
утринъ тебъ да изведе.

S.

Дветъ сълзи

Наричаха го човъка, който познава копнежа, човъка, въ сърдцето на когото бѣше винаги пролѣтъ! Ще дойде тя, пѣхѣ изворитѣ и отнасяха въ бистритѣ си струи надеждата му далече по земята. Ще дойде тя, шепнѣха тревитѣ и цвѣтята и разказваха чудни приказки за една мечта. Ще дойде тя, пѣхѣ и птичкитѣ и галѣха съ пѣснитѣ си едничкото желание въ сърдцето му. А то пламтѣше тамъ като ярко пламъче въ кандило, кждето незнайна ржка тайно наливаше елей. И все пламтѣше години следъ години това бѣло пламъче съ чистия цвѣтъ на надеждата и топлѣше сърдцето на човъка. Ще дойде тя, вѣрваше той и търпеливо чакаше онѣ мигъ, когато ще я срещне и познае такава, каквато я рисуваше сърдцето му.

Отдавна потокътъ на времето бѣ отнесълъ и цвѣтната дрѣха на младостта и работната дрѣха на зрѣлостта. Сега човѣкътъ бѣ облѣченъ въ друга, въ свѣтла дрѣха и бѣли, меки коси ограждаха съ ореолъ на чистота лицето му. Кротко гледаха въ далечината очитѣ му, но все чакаха и искаха да видятъ, когато ще дойде тя! Защото човѣкътъ бѣ останалъ сжщиятъ, и въ пролѣтния зефиръ въ сърдцето му се кжпѣше пжпката на чудното цвѣте на копнежа по любовта. Човѣкътъ превалиаше вече последния хълмъ по земния си пжтъ, бѣ отмѣрилъ послѣдната — стодвадесѣта стжпка — година, когато изведнѣжъ сияние озари лицето му. — На пжтя му бѣ застанала дълго блѣнуваната, красива и чиста като зората девица. Позна той въплощението на мечтата, съ която бѣ изпълнено сърдцето му презъ цѣлия земенъ пжтъ, но не намѣри сили и време да изрази възторга си. Само две едри, свѣтли сълзи отрониха очитѣ му. Две сълзи отъ очитѣ му! — Душата му погледна презъ тѣхъ още веднажъ и тихо ги притвори. Девицата остана нѣжно загледана въ кроткото, угаснало лице на човѣка; блажена усмивка бѣ последвала дветѣ сълзи. Разбра ли девицата за кого бѣха тия сълзи? Сълзи на умиление предъ красотата ли бѣха тѣ? Сълзи на скръбъ и съжаление за едно закѣснѣло щастие ли бѣха тѣ? Сълзи на примирение и благодарностъ ли бѣха най-после тѣ?

Изворитѣ, цвѣтята и птичкитѣ пакъ пѣхѣ както всѣка пролѣтъ. Сега тѣ разказваха въ пѣсенята си — човѣкътъ напусна земята доволенъ и благодаренъ! Пжпката на чудния цвѣтъ на копнежа, разтворила листенца въ единъ мигъ, нѣжно ухаеше.

Благата Милва

Малкитѣ радости

— Защо си тжженъ? Вѣчниятъ е преизпълненъ съ милость!

— Майко моя, кога вчера бързахъ за дома, по пята азъ стъпихъ съ нозетѣ си върхъ пѣсъчните кжщички, които си бѣха направили децата.

— Тукъ е пятъ, имъ рекохъ гнѣвно, не можете да спирате минувачитѣ съ вашата игра!

— Смачка ми фурничката съ хлѣбоветѣ, разплакано чухъ да казва най-малкото.

— Не можа ли да минешъ презъ другия пятъ, се провикна най-смѣлото отъ тѣхъ, ами презъ кжщичкитѣ, кждето ние живѣемъ!

— Въ тѣзи пѣсъчни кжщички, — си мислѣхъ съ насмѣшка и отминахъ. — — —

И после, когато влѣзохъ въ градината на моята приятелка, пролѣтнитѣ лжи на слънцето си играеха съ младитѣ листа на храститѣ и тѣхнитѣ разцѣвнали цвѣтове изпълваха съ възторгъ погледа ми. Когато приятелката ми ме видѣ отъ разтворения прозорецъ, цѣла сияеща отъ радостъ ме извика по-скоро да се изкача при нея, за да видя, каква хубава рокля си е направила.

— Азъ съмъ щастлива, ми викна тя, вижъ колко ми прилича. Нали ще ме намѣри прекрасна тази вечеръ! Той ще ме чака край розовитѣ храсти.

— Нима това сж добродетелитѣ, съ които младата девойка трѣбва да се украсява, за да даде щастие на своя възлюбленъ? — съ упрѣкъ ѝ отвърнахъ азъ.

Тя нищо не рече. Видѣхъ — тежка сѣнка помрачи очитѣ ѝ.

— Ето защо тжгувамъ, скжча майко — моитѣ погрѣшки сж въ това, че очитѣ ми не виждатъ прелестята на малкитѣ нѣща.

— Дете мое, упрѣцитѣ сж безплодни. Направи радостята на другитѣ своя радостъ.

Свѣтътъ на Азраилъ

Синоветъ на свѣтлината, великитъ братя на човѣцитъ, решиха да изпратятъ на земята единъ отъ своитъ небесни жители, единъ свѣтълъ пратеникъ, който да донесе на земята една свѣтла вестъ, да покаже една нагорна пѣтека къмъ висинитъ, да изпѣе една чудна пѣсенъ за ония, които жадуваха за любовъ, свѣтлина и свобода. Изпратенъ бѣше отъ свѣта на ангелитъ. Той бѣше облѣченъ въ чудна и прекрасна дреха, такава, каквато на земята не можеше да сѣществува. Жителитъ на земята трѣбваше да видятъ този небесенъ пратеникъ, да видятъ и неговата блестяща дреха и по тоя начинъ да проследятъ живота на най-възвишенитъ и чисти сѣщества, които се грижеха за своитъ земни събратя. Неговата дреха бѣше направена отъ най-финна материя, изтъкана отъ тънки и блестящи нишки. Върху нея бѣше написана историята на ония сѣщества, които живѣеха въ най-чисти и възвишени свѣтове, кждето грѣхове и престѣпленията на хората бѣха непознати и неразбрани. Освенъ това по нея бѣше написано всичко онова, което очаква ония, които вървятъ по пътя на съвършенството и следватъ пътя на небесния жителъ. Върху тази дреха бѣше написанъ най-свещения привѣтъ на ония, които милѣха своитъ по-малки братя, които единъ денъ ще бждатъ въведени въ страната на свѣтлината. Този небесенъ жителъ се казваше Азраилъ.

Азраилъ слѣзе на земята по време, когато царуваше могщиятъ владетель Бентамъ Хайвегъ. И чудно, тъкмо по това време великиятъ Бентамъ имаше странната идея да направи на своята единствена дъщеря, Мелита, най-чудна и най-блестяща дреха, единствена по своята замисль въ царството му. Всѣка гѣнка на тази дреха трѣбваше да бжде жива и говореща брѣмка на човѣшкия животъ. По нея, ония, които можеха да четатъ, трѣбваше да разчитатъ историята на човѣшкитъ престѣпления и грѣхове, на човѣшкитъ страдания, на човѣшкитъ падания по неговия незнаенъ и труденъ пътъ. Откъде се взе желанието у царя да облѣче единственото си дете въ тази дреха? Какво целѣше той? Или това бѣше желание на неговитъ учители? Най-красивата жена въ неговото царство трѣбваше да облѣче тая дреха, върху която бѣше написана историята на човѣка въ неговата тъмна и беззвездна нощъ. Мелита, чиста като зората и хубава като блестящото око на деня, трѣбваше да покаже на нѣкого тая тъмна и мрачна история. Такава е била царската повеля.

Азраилъ се спрѣ въ царството на Бентамъ Хайвегъ. Той намѣри престолния градъ и царския дворецъ. Несмущаванъ отъ никого, той влѣзе въ царскитъ градини. И първия човѣкъ, когото срещна тамъ, бѣше Мелита, царската дъщеря. Той се приближи до нея и споредъ приетитъ обичаи на страната той ѝ отдаде своята почитъ.

Мелита го видѣ и като никога тя се изненада. Такъвъ човѣкъ до тогава не бѣше срѣщала. Приближи се и го погледна съ своитъ лъчезарни и свѣтли очи на млада девойка. И чудно нейнитъ очи се спрѣха на неговата дреха и забравила за мигъ човѣка, любопитно тя впи очитъ си върху нея, докосна се до материята, пипаше меката тъканъ и накрая нейнитъ устни тихо прошепнаха:

— Много е хубава, много по-хубава отъ моята, чудна, прекрасна! Непознати чужденецо, който и да си ти, не би ли желалъ да смѣнишъ своята дреха съ моята?

Небесното правило бѣше да не се отказва. Азраилъ не се по-двоуми и рече:

— Да бжде споредъ желанието ти, царска е твоята мантия и прекрасна е тя. И безъ колебание той даде своята дреха и взе тая на Мелита.

Дълго тѣхнитѣ очи разглеждаха мантиитѣ съ нескривано очудване и любопитство. Но нито Азраилъ можеше да разбере онова, що бѣше написано по дрехитѣ на Мелита, нито Мелита онова — по дрехитѣ на Азраила.

Така тѣзи две чудни тоги, изработени отъ най-скъпи материи, направени съ различни цели, смѣниха своитѣ господари.

Следъ този день Азраилъ трѣбваше да се върне въ своята родина. Неговата работа на земята бѣше свършена. Той бѣше дошълъ само затова — да покаже своята дреха на тѣзи, които можеха да четатъ писмената на велико обещание. И понеже една млада жена му я поиска, неговата мисия бѣше свършена. Така облѣченъ въ чужда дреха, той се върна въ своя свѣтъ.

Неговитѣ събратя го посрещнаха и започнаха да се чудятъ на неговата дреха. Тѣ започнаха съ любопитство да я разглеждатъ и нито единъ отъ тѣхъ не можа да разгадае писмената, написани върху нея. Единъ отъ тѣхъ каза, че езикътъ за тѣхъ е непознатъ. И дрехата на Мелита остана за тѣхъ единъ неразгадаенъ ребусъ. Тѣ недоумѣваха, защото не разбираха живота на хората, тѣ не можеха да четатъ човѣшкия, земния езикъ, защото не познаваха, що бѣше грѣхъ и престѣпление. Далеченъ и чуждъ бѣше животътъ на земнитѣ жители за тѣхъ, защото не знаеха, що бѣше зло и неправда, що бѣше умраза и несправедливостъ. Какъ можеха да разбератъ всичко това, когато тѣ живѣеха въ светостъ и чистота? Какъ можеха да проследятъ историята на човѣшкитѣ престѣпления, когато не вършеха такива? Кои можеха да видятъ грѣха, престѣплението, злото? Нали само тия, които го вършеха и познаваха? Синоветѣ на свѣтлината не разбираха криволичещитѣ пѣтища, по които човѣкъ се движи. Тѣ знаеха и можеха само едно — да прашатъ отвреме-навреме по единъ отъ своитѣ пратеници, който да донесе на земята благата вестъ. Тѣ знаеха и можеха само едно: да слѣзатъ на земята съ своитѣ чисти и блестящи дрехи, да ги оставятъ върху плещитѣ на нѣкоя Мелита и по тоя начинъ да познаятъ живота на земята чрезъ жертвата и страданието. Азраилъ пожертвува своята дреха. Небесно повеление бѣше това, което направи, доброволно той даде най-скъпото, което притежаваше, най-свѣтлото, най-чистото. Взамѣна той отнесе дрехата на Мелита и заради нея, единственъ той можеше да се приближи до тѣхната тѣжна и нерадостна сѣдба, да чуе тѣжната пѣсенъ на копнежа, заради нея и чрезъ нея той можеше да разбере човѣка и неговия нагоренъ пѣтъ. И въ това познание Азраилъ изпълни своята мисия и своя дългъ къмъ своитѣ братя.

Какво се случи на земята, въ двореца на Бентамъ Хайвегъ? Какво се случи съ Мелита? Бащата, който я срещна по-късно, се спрѣ въ недоумение. Дрехата на Азраилъ бѣше за него една тайна. Писмената

бѣха неразбрани. Свѣтътъ на Азраилъ бѣше недостъпенъ за него. Вѣкове лежахъ предъ него. Дълго великиятъ Бентамъ щѣше да разчита непознатитѣ писмена, за да се извиси до жадувания върхъ.

А какво знаеше Мелита за Азраилъ? Тя знаеше само едно, че презъ една прекрасна сутринъ бѣше срещнала единъ жителъ отъ да лчна и непозната страна, по който цѣлъ животъ ще тжгува, защото на земята нѣмаше равенъ на него. Тя знаеше, че никога нищо не ще узнае за него, никога нищо не ще получи отъ него, освенъ тая пречудна и блестяща дреха, чиито писмена криеха велика тайна. Тя знаеше това. И ней не ѝ оставаше нищо друго, освенъ день следъ день, година следъ година, да гадае и разчита небесния езикъ, който ѝ разкриваше свѣта на Азраилъ.

Мелита чете до днесъ. Нишка по нишка тайната се разплита, дума по дума езикътъ се разгадава, тонъ следъ тонъ пѣсенята се оформява. Тя звучи вече въ нейното сърдце като сладостна пѣсень, тя свѣти вече въ нейния умъ като блестяща лампада. Единъ день, когато тя зазвучи въ нейния духъ и душа, тя ще види жадуваната страна, тогава тя ще познае свѣта на Азраила, тогава тя ще разбере, защо пожела дрехата на Азраилъ — великата азбука на любовта.

Д-ръ Ст. Джаковъ

Небе

Небе, обичамъ твойта необятность и вѣчнопромѣнливия ти ликъ!

Въ бездѣнния лазуръ танцуватъ въ слънчевъ знакъ запалени усмивки. Въ неуморна творческа верига въздигашъ чудни сгради въ чуденъ стилъ, които въ спривава, разглезена капризность отново пакъ рушишъ. Натрупашъ снѣжни планини набързо и вдигнешъ въ мигъ разкошенъ свѣтълъ замъкъ съ блестящи, тънки, островърхи кули и свѣтнали прозори и съ мощна сила стопишъ отново всичко въ сапфирно езеро съ сребърни кинари . . .

Обичамъ твойта мощна необятность и вѣчнопромѣнливия ти ликъ!

Разчувствуваши ли се, набърчвашъ ти чело, отъ тежки грижи потъмнѣло, искри раздиратъ кипящата ти грѣдь и пращашъ съ неизказана сила божественъ грѣмъ върхъ майката Земя. Навремени очитѣ овлажнѣли изливатъ щедро цѣлъ порой сълзи, но скоро нѣжна слънчева цѣлувка сплете по твоето чело лжчиста, стопена въ пѣстри цвѣтове джга. А вечеръ тъмнокадифената одежда съ среброобкования луненъ сѣрпъ и свѣтлозамечанитѣ очи по нея огъва те въ ревнива предпазливостъ!

Небе, небе! Обичамъ твойта мощна необятность и вѣчнопромѣнливия ти ликъ!

Отзиви, вѣсти и книгописъ

Единъ хубавъ симптомъ

Човѣкъ трѣбва да умѣе да чете по-малкитѣ симптоми, които тукъ-тамѣ се явяватъ въ живота на обществото, за да долови това, което работи дълбоко въ сърдцата и душитѣ и което може би утре ще проникне широко въ умоветѣ на хората и ще се осъществи въ тѣхния животъ.

Такъвъ красивъ симптомъ е статията „Не икономисвайте любовта“ отъ Гео Чачаровъ въ в. „Миръ“, отъ 19 февруарий т. г.

Ето нѣколко мѣста отъ тая статия:

„Любовта е онова богатство, отъ което колкото повече се гребѣ, черпи и раздава — толкова повече расте, прибавя се и се увеличава. Любовта е единственото действие, въ което струва си човѣкъ да бже разточителенъ.

Раздавай я, прѣскай я, изливай я, изпразвай джобовѣтъ си, изтрѣсвай кошницата си предъ всѣкиго, обръщай чашата си съ устieto надолу и утре ти ще имашъ любовъ много повече, отколкото досега си ималъ.

Любовта е, както ношвитѣ съ брашното и делвата съ масло на Зарофатската вдовица — отъ които колкото повече се изваждаше, толкова повече съдържанието имъ се увеличаваше.

День не позволявайте да ви отминѣ, безъ да сте раздали любовъ. Утрѣшната зора може да не я посрещнете, и ако тази нощъ свърши земниятъ ви животъ, вашето последно дѣло на любовъ ще бже милъ споменъ.

Обичате ли този човѣкъ предъ васъ или оня, застаналия тамъ вашъ приятель?

— Идете тогава и сторете нѣщо за него, нѣщо, което би стоплило сърдцето му, душата му — най-малкото, кажете му една блага дума“.

Плиний млади за древнитѣ християни

Единъ български историкъ пише въ редакцията ни писмо, въ което привежда думитѣ на бележития римски писателъ Плиний млади до императора Траяна. Писмото е било писано въ 111 година преди Христа. Ето важнитѣ части отъ писмото:

„Християнитѣ отъ день на день ставатъ все повече и повече. Тѣ се събиратъ предъ изгрѣвъ слънце на молитва и пѣятъ химни на слънцето и на Христа, Когото почитатъ като Богъ“.

Нашиятъ историкъ прибавя следъ това въ писмото си:

„Значи, въ втория вѣкъ следъ Христа християнитѣ сж запазили обичая да посрѣщатъ слънцето“.

Великата древна цивилизация на американското племе майя

Отъ изследванията на ученитъ е намѣрено, че въ Мексико и Централна Америка е живѣло племето майя, което е притежавало велика цивилизация. Тѣхната древна цивилизация все повече очудва изследователитѣ, колкото повече проникватъ въ нейнитѣ постижения. Тѣй на пр. Дизелдорфъ докладва на единъ конгресъ въ Мексико за голѣмитѣ познания на племето майя по астрономия, медицина и пр. Отъ друга страна разкопкитѣ на тѣхнитѣ храмове и други паметници говорятъ сжщо за високата култура която сж имали.

Всичко това потвърждава окултнитѣ твърдения. Споредъ окултната наука, червенокожитѣ племена въ Америка сж изродени потомци на атланската раса, която е населявала потъналия континентъ Атлантида, който е заемалъ приблизително мѣстото на сегашния Атлантически океанъ. Намѣрени сж голѣми прилики между древно-египетската култура и старата култура на майя. Това е, защото древнитѣ египтяни, както и червенокожитѣ американски племена сж дошли отъ Атлантида, значи иматъ общъ произходъ. Даже сж намѣрени много общи думи въ тѣхнитѣ езици.

Дали може. Беседи отъ Учителя, София, 1942 г., стр. 428, цена 45 лв. Доставя се и отъ редакцията на сп. „Житно зърно“.

Това сж беседи, държани отъ Учителя презъ 1918 г. За да се види важноста имъ за днешната епоха, ще предадемъ следнитѣ извадки отъ тѣхъ:

„Мислете за развитието на вашия умъ, за културата на любовта. Радвайте се, че ви очаква свѣтло бждеще и велика работа. Вашата душа ще бжде свободна и ще внесе новъ Божественъ редъ и порядъкъ въ свѣта. Вижда се вече края на старото. Иде началото на новото. Ще блесне красотата на новия свѣтъ. Какво е състоянието на човѣка, въ който Божественото се проявява? То е подобно на зазоряването. То е все едно, че сте излѣзли рано сутринта на нѣкой планински връхъ и отъ тамъ наблюдавате зазоряването и посрѣщате първитѣ слънчеви лъчи. Нека сжществуватъ всѣки народъ, всѣка държава, всѣки домъ, всѣки човѣкъ, но да бждатъ носители на любовта, на мъдростта и на правдата. Бждете готови да се жертвувате за великото въ свѣта. Желая на всички мъже, жени и деца да хвърлятъ старитѣ си дрехи и да се облекатъ съ нови“.

LA RECONNAISSANCE

La reconnaissance doit entrer dans l'âme humaine comme une nécessité, pas pour un moment seulement, mais pour toujours. Celui qui ne cesse jamais d'être reconnaissant est véritablement un héros. La reconnaissance apporte l'immortalité, et l'ingratitude — la mort. Lorsque l'homme est continuellement content et reconnaissant, il a déjà acquis l'immortalité. La vie Divine ne peut s'acquérir que par l'Amour et la reconnaissance.

Soyez content de tout et dans toutes les situations. Quelqu'un vous a dévalisé, — remerciez qu'il vous ait tout pris; quelqu'un a mal parlé de vous, — remerciez qu'il vous ait tout pris; quelqu'un a mal parlé de vous, — remerciez; vous êtes devenu malade, — remerciez. Ce sont des ombres de la vie par lesquelles vous passerez infailliblement. Remerciez pour tout : et pour un bien de peu d'importance, et pour un grand bien.

L'ingratitude doit se convertir en reconnaissance. Si l'homme n'est pas en état d'opérer cette transformation, il ne peut arriver à rien d'autre. Pour lui, il n'est rien de plus grand dans la vie que d'être content. La reconnaissance ouvre le chemin à l'Amour. Le mal est dû au mécontentement. Pour celui qui est reconnaissant et pour celui qui aime, il est dit que l'oeil n'a pas vu et que l'oreille n'a pas entendu ce que Dieu a préparé pour eux.

Lorsque l'homme débarrasse tout son être du mécontentement et fait entrer le contentement en son coeur, il voit Dieu et le Christ. Il les voit dans les manifestations de l'Amour. Il est dit que Dieu est Amour. Ouvrez donc largement votre coeur pour que la chaleur Divine y pénètre et vous fasse éprouver la joie de Dieu. Ouvrez largement votre intellect pour que la lumière Divine y pénètre et vous aide à marcher droit dans le bon chemin. Ouvrez largement votre âme pour que la force Divine y pénètre et vous rende hardi et résolu. La chaleur, la lumière et la force, c'est cela qui est Dieu que vous cherchez. Il vit en vos Intellects, en vos coeurs et dans vos âmes. Voilà pourquoi vous devez considérer votre âme avec une pieuse vénération comme étant la demeure de Dieu; votre intellect — comme un saint autel et votre coeur — comme une chambre sacrée. Vous acquerez ainsi et force et sagesse et vous comprendrez que les maladies, les souffrances, la pauvreté sont certaines manifestations de Dieu par lesquelles Il vous tient en Ses mains et qui servent à mettre votre amour à l'épreuve. Vous vous fâchez, vous êtes mécontents parce que vous ne savez pas que par elles on vous montre un nouveau chemin vers l'Amour. Vous n'avez donc qu'à remercier !

Jusqu'à présent le mécontentement et l'ingratitude régnaient en maîtres dans la vie humaine; désormais ils deviendront des serviteurs et le contentement et la reconnaissance seront les maîtres. Celui qui a appris à servir peut seul être maître. Aujourd'hui c'est par la reconnaissance que les hommes apprennent à servir. Si Celui Qui a créé le monde se met au service de tous les êtres, que doit donc faire l'homme qui n'a rien créé. Il faut qu'il imite Son exemple, qu'il devienne intérieurement un serviteur afin d'être au service de l'Amour.

Si la reconnaissance n'entre pas dans le coeur de l'homme, il ne lui est pas possible d'entrer au Royaume de Dieu. La reconnaissance mène

vers l'Amour. C'est uniquement par la reconnaissance que l'on peut trouver le chemin vers l'Amour. Le monde qui se crée actuellement est le monde de l'Amour. Du moment que vous êtes dans ce monde, il faut que l'Amour soit votre compagnon de route. Tout ce que vous accomplissez doit être dicté par l'Amour. Et quand vous rencontrez un homme, aimez Dieu en lui, et soyez prêt à le servir.

Apprenez à remercier pour tout. Remerciez pareillement et quand on vous offense et quand on vous loue. Il ne s'agit pas bien entendu, de remercier de façon mécanique; il faut le faire de façon consciente en convertissant ce qui est amer en quelque chose de doux.

L'humanité actuelle souffre parce qu'elle ne comprend pas ce qui se passe à l'intérieur du monde. Son regard ne s'attache qu'au côté extérieur des choses et non au côté intérieur. Extérieurement la vie est facilitée, mais il est temps déjà d'établir aussi un ordre intérieur et de régler la vie intérieure des hommes. Le Divin apporte l'arrangement intérieur à tous les hommes à toutes les demeures, à toutes les sociétés et à tous les peuples. L'ordre intérieur rendra les gens gais et joyeux. Chaque visage sera souriant. Et la gaieté et la joie sont l'expression de la reconnaissance. Remerciez donc de chaque petite acquisition. Ainsi elle ne vous sera pas enlevée.

Dieu vous conseille de remercier au sujet de la pauvreté et de la nudité dans lesquelles vous vous trouvez. C'est par la reconnaissance seulement que vous vous libérerez de la pauvreté. Si vous êtes content et remerciez de tout ce qui vous est donné, vous êtes riche. Celui qui n'est pas disposé à remercier et ne fait que murmurer est pauvre. La reconnaissance a pour base ces trois choses: la bonté, la raison et la justice. Là où se trouvent la bonté, la raison et la justice, c'est là aussi qu'est l'Amour. Et là où elles ne se trouvent pas, on n'a que l'ordre humain et transitoire des choses. C'est pourquoi il est dit dans l'Ecriture: „Remerciez sans cesse“.

Bien des gens se demandent en quoi il faut croire et quelle croyance est la plus juste. Il n'est pas question de cela. Chacun doit se demander s'il est content de tout ce qui lui est donné s'il en remercie le ciel. Si tous remercient Dieu de ce qu'il leur a donné ils s'entendront entre eux. Leur croyance est vraie. Ils croient en un seul et même Dieu. Si les hommes expriment continuellement leur reconnaissance beaucoup de choses leur seront accordées et bien des mystères leur seront dévoilés. Si cependant le mécontentement, si l'ingratitude remplit uniquement leur cœur, ils sont à eux-mêmes leur plus grand obstacle. Soyez reconnaissant de tout pour que l'on vous donne ce dont votre âme a besoin. Et faites entrer en elle le bien, la justice et ce qui est raisonnable afin que vous appliquiez les lois Divines. Ce sont les lois de l'univers. Ce sont les rayons du Soleil pour lesquels vous devez toujours remercier. Il y a des rayons particuliers de l'Amour Divin qui entretiennent et développent l'esprit. Il y a des rayons particuliers de l'Amour Divin qui entretiennent le cœur et le rendent puissant. Il y a des rayons particuliers de l'Amour Divin qui nourrissent l'âme.

Et en remerciant de tout dans la vie vous entrerez dans le Royaume de l'Amour et serez bienheureux. Et la félicité consiste en ce que Dieu se réjouit en l'homme et l'homme sera plein de joie, plein de paix intérieure.

Редакцията доставя книгитѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)
отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

ЛЪКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Продължава подписката за
СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИШНИНА
на сп. ЖИТНО ЗЪРНО
която почва отъ януарий 1943 година

Абонаментътъ остава пакъ 80 лева.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ и за напредъ ще се стреми да дава на своитъ читатели подбрано четиво. Списанието разчита на подкрепата на своитъ абонати. Нека тѣ само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитъ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Тѣхниятъ трудъ не ще отиде напраздно!

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новитѣ идеи, които Съячѣтъ така обилно прѣска; спомага за изграждане новия свѣтъ на братство и справедливостъ.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София
Отг. ред. Боянъ Д. Боевъ — Изгрѣвъ, София 13.

Суми се прашатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597
Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана
съ писмо.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boîte postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.
